

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) V. B., b) A. B.**, zast. JUDr. Pavlem Pohorským, advokátem se sídlem Revoluční 767/25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 Az 71/2018 - 50,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobců, JUDr. Pavla Pohorského, advokáta se sídlem Revoluční 767/25, Praha, **se určuje** částkou ve výši 13 127 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhali zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2018, č. j. OAM-956/ZA-ZA11-K07-2016; tímto rozhodnutím nebyla stěžovatelům udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobkyně a), dále jen „stěžovatelka“, pobývala na území České republiky v letech 2007 až 2013 na základě povolení k dlouhodobému pobytu. V letech 2014 až 2016 pobývala střídavě na území Ukrajiny a České republiky, a to na základě polského a maďarského víza. Dne 19. 10. 2016 přijela do České republiky se svým synem – žalobcem b), dále jen „stěžovatel b)“, který se narodil X v Praze, vyrůstal však s matkou stěžovatelky na Ukrajině. Poté dne 6. 11. 2016 společně požádali o mezinárodní ochranu. Stěžovatelka k žádosti uvedla, že je Rusínka řecko-katolického vyznání. Od roku 2014 je řadovou členkou Organizace Podkarpatských Rusínů. Na Ukrajině jí vyhrožovali, že jí „vezmou dítě, z něčeho obviní, zavřou do vězení“ kvůli její rusínské etnické příslušnosti. Dříve se účastnila „Antimajdanu“, ohledně kterého od ní na Ukrajině požadovali vysvětlení. Na tuto akci však jela dle svých tvrzení za peníze, aniž by do ní byla sama jakkoli politicky

angažovaná, protože je samoživitelka; otec jejího dítěte je Rus, nejsou spolu vůbec v kontaktu, nestýkají se. Na Ukrajině ji celkem dvakrát navštívili policisté – zajímali se hlavně o to, co se děje na rusínských akcích, kdo je financuje, co dělá a s kým se stýká pan G. Na to však stěžovatelka odpověděla, že nic neví, prostě jen „*chodí na akce, promluví si, dá čaj a jde pryč*“. Pana G. nezná a nic o něm neví. V červnu 2015 se ji pokusili znásilnit dva muži, když se vracela z akce domů. Když však začala křičet, pustili ji. Druhý den šla na policii, kde jí údajně řekli, že „*takové jako ona musí holýma rukama zabít*“. Tak stěžovatelka pochopila, že jí nikdo nepomůže, proto přijela do České republiky a začala si hledat byt, aby mohla přivést i syna. Služba bezpečnosti Ukrajiny (dále jen „SBU“) jí poslala dopis – předvolání na prokuraturu, ze kterého dovodila, že jí chtěli odebrat dítě. Během doplňujícího pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že její syn trpí autismem. O dostupnosti péče na Ukrajině sice stěžovatelka nic neví, ale uvedla, že jejímu synovi by určitě poskytnuta nebyla. Dále doložila zprávy z psychologického a speciálně pedagogického vyšetření, ze kterých vyplývá, že stěžovatel b) trpí dětským autismem nebo Aspergerovým syndromem (výsledky svědčí o poruše autistického spektra, přesnější závěr bude podle těchto zpráv možný dle dalšího vývoje).

[3] Žalovaný uvedené důvody, spočívající především v obavách z vyhrožování a odebrání dítěte z důvodu rusínské etnické příslušnosti, neshledal jako relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany, a proto vydal výše uvedené rozhodnutí. Proti němu podali stěžovatelé žalobu. V ní popisovali především složitou situaci Rusínů na Ukrajině. Současně uvedli, že oba spadají do skupiny zvláště ohrožených osob (osob se zvláštními potřebami), mělo se jim proto dostat specifického citlivějšího přístupu. Uvedli také výčet ustanovení, která byla dle jejich názoru ve správním řízení postupem správního orgánu porušena.

[4] Městský soud v napadeném rozsudku posoudil rozhodnutí žalovaného z hlediska všech důvodů udělení mezinárodní ochrany a uvedl, že Rusíni nejsou na Ukrajině vystaveni takovým tlakům, že by se dalo hovořit o pronásledování. Na oblastní úrovni (v Zakarpatské oblasti) jsou od roku 2007 uznáni jako etnická menšina a mohou se svobodně sdružovat. Pan P. G. byl sice jakožto předseda Sojmu rusínských organizací Zakarpatska trestně stíhaný, nikoliv však z prostého důvodu příslušnosti k Rusínům, ale proto, že vyhrožoval násilím a snažil se o odtržení části ukrajinského území. Ve vztahu k obavám z místní policie či SBU se stěžovatelka mohla a měla snažit o nalezení vnitrostátní ochrany či zvážit možnost vnitřního přesídlení. Městský soud dále uvedl, že zranitelným osobám není na Ukrajině odepřen přístup ke státní pomoci, matky samoživitelky naopak pobírají zvláštní finanční podporu a pro osoby s poruchami pozornosti je na Ukrajině podle podkladů založených ve spise dostupná léčba. Městský soud proto žalobu stěžovatelů podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[5] V kasační stížnosti stěžovatelé uvedli několik relativně samostatných okruhů námitek. Předně rozporovali přezkoumatelnost napadeného rozsudku. Další okruh námitek směřoval do udělení azylu z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv. Přestože je stěžovatelka pouhou řadovou členkou Organizace Podkarpatských Rusínů, ve skutečnosti se chová a vystupuje jako „*pravověrná Rusínka*“, své politické názory a přesvědčení vyjadřovala i z pozice této řadové členky. Absurdní je pak požadavek vyčerpání vnitrostátních prostředků ochrany, neboť jsou-li upírána práva ze strany státních

pokračování

orgánů, z povahy věci nelze očekávat zastání od někoho jiného. Městský soud pak nevzal v potaz zastrašování a pokus o znásilnění stěžovatelky. Třetí okruh námitek se týkal neudělení humanitárního azylu. Důvod pro jeho udělení představuje dle stěžovatelů již jen ta skutečnost, že syn stěžovatelky trpí autismem, který rozhodně není možné považovat za poruchu pozornosti, jak uzavřel městský soud. Dostupnost lékařské péče, ale především pak její kvalitu a rozsah, který stěžovatel b) požaduje, nelze hodnotit pouze na základě seznamu lékařů, který žalovaný v souvislosti s možnostmi léčby na Ukrajině obstaral. Jedná se o otázku odbornou, ke které měl být proveden znalecký posudek. Rovněž ani kvalitu vzdělávacího systému na Ukrajině nedokáže žalovaný zhodnotit, odkaz na možnosti speciálního vzdělávání je proto nedostatečný. Čtvrtý okruh námitek směřoval do neudělení doplňkové ochrany. Stěžovatelé uvedli, že jim na Ukrajině hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy – a to konkrétně ponižující zacházení, přičemž jejich vycestování by bylo také v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Poslední (pátý) okruh námitek se týkal nedostatečného zjištění skutkového stavu, neboť žalovaný využil při rozhodování pouze ty podklady ze spisu, které se mu hodily, a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a uvedl, že rozsudek městského soudu považuje za logicky a dostatečně odůvodněný, podpořený četnou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že je v České republice kvalitnější zdravotní péče, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Syn stěžovatelky netrpí takovými obtížemi, které by jej ohrožovaly na životě. Závěrem žalovaný upozornil na skutečnost, že je od roku 2019 Ukrajina (vyjma nestabilních oblastí na východě země, kde stěžovatelé nepobývali) zahrnuta v seznamu bezpečných zemí původu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, příp. jako nedůvodnou zamítl.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni ustanoveným zástupcem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů.

[9] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost přdestírá k rozhodnutí především (1) otázku pronásledování z důvodu příslušnosti k etnické menšině Rusínů, resp. uplatňování politických práv, které s touto etnickou menšinou neoddělitelně souvisí, a (2) otázku naplnění „*případu hodného zvláštního zřetele*“, tj. možného udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Přestože stěžovatelé dále v kasační stížnosti rozporovali také neudělení doplňkové ochrany, neboť měli za to, že jim na Ukrajině hrozí vážná újma spočívající v ponižujícím zacházení, přičemž jejich vycestování by bylo také v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neuvedli v této části kasační stížnosti nic bližšího. Podstatu věci je tedy možné shrnout do dvou výše uvedených otázek. Tyto otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodu ad 1) až 4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů. Naopak městský soud posoudil případ stěžovatelů v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] V návaznosti na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Městský soud jasně uvedl, proč námitky tvrzené stěžovateli neshledal důvodnými, a napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska všech důvodů udělení azylu, jakož i doplňkové ochrany. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč městský soud žalobu stěžovatelů zamítl. S ohledem na pátý okruh námitek uvedený v kasační stížnosti (viz výše) Nejvyšší správní soud dále uvádí, že neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Skutečnost, že stěžovatelé s meritorními závěry nesouhlasí, je pak otázkou správnosti, resp. zákonnosti napadených rozhodnutí, viz dále.

[11] Primárním důvodem, pro který stěžovatelka odmítala návrat na Ukrajinu, je její etnická příslušnost k rusínské menšině na Ukrajině a s tím spojené vyjadřování politických názorů. Městský soud přitom uzavřel, že Rusíni nejsou na Ukrajině pronásledováni; s tímto závěrem zdejší soud souhlasí. Přestože je nutné situaci Rusínů na Ukrajině posuzovat citlivě, neboť se v některých specifických případech skutečně může jednat o bouřlivou otázku, rozhodně nelze dospět k závěru, že by každý, kdo přísluší k této etnické skupině, byl pouze z tohoto důvodu nějakým způsobem pronásledován (srov. také usnesení zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 Azs 8/2019 - 35). Jak vyplývá z obsahu spisu, Rusíni sice nejsou celostátně na Ukrajině uznáni jako etnická menšina, v roce 2007 však byli uznáni na úrovni oblastní – konkrétně v Zakarpatské oblasti, přičemž stěžovatelka právě z této oblasti pochází (žila v S.). Od roku 2012 je možné užívat rusínský jazyk ve školách. V Mukačevu (také v Zakarpatské oblasti) probíhá každoročně festival rusínské kultury; rusínskému jazyku je poskytnut rovněž prostor ve státním rozhlase. Situaci Rusínů v Zakarpatské oblasti je proto možné hodnotit jako stabilní, přičemž stěžovatelka tento závěr v kasační stížnosti nezpochybnila.

[12] Pokud jde o pana P. G., kterého stěžovatelka zmiňovala, jde o představitele organizace „Matice Rusínů“, premiéra samozvané „Republiky Podkarpatská Rus“ a

pokračování

jednoho z nejaktivnějších zastánců rusínské autonomie. Dle zprávy o postavení Rusínů ze dne 16. 10. 2017, založené ve spise, je však P. G. spíše výjimečný případ takto aktivního prosazování rusínské autonomie. Stěžovatelka je pak členkou odlišné organizace – a sice Organizace Podkarpatských Rusínů; sama přitom uvedla, že P. G. nezná, nikdy s ním ani nemluvila a o ničem s ním spojeným neví. Na rusínské akce si chodí popovídat a vypít čaj. Přestože se v kasační stížnosti snažila navodit dojem, že je „pravověrná Rusínka“ a své politické názory aktivně vyjadřuje, ze správního spisu toto fakticky nevyplývá. Naopak, stěžovatelka při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že se „*Antimajdanu*“ účastnila za peníze, sama se na něm politicky nijak neangažovala. Pokud jde o její členství v rusínské organizaci, výslovně uvedla, že je řadovou členkou a že „*nic nepropaguje, o politiku se nezajímá, je prostě jen Rusínka*.“ Dlužno dodat, že stěžovatelka pravidelně cestovala z Ukrajiny do zahraničí, aniž by s tímto vycestováním měla jakékoli potíže. Z uvedeného proto nelze dojít k závěru, že by ukrajinské orgány jevily o stěžovatelku zvýšený zájem.

[13] Pokud jde o stěžovatelčiny obavy ze zastrasování a tvrzený pokus o znásilnění, nutno uvést, že stěžovatelka nedoložila souvislost s důvody tvrzeného pronásledování a nevyvrátila, že se jednalo o „čistě“ kriminální činy bez jakéhokoli podtextu daného její etnickou příslušností k rusínské menšině. K dopisu SBU, který je součástí správního spisu, je třeba poznamenat, že se jedná o předvolání za účelem poskytnutí svědectví; neuvádí se v něm nic o odebrání dítěte, kterého se stěžovatelka obávala.

[14] Pokud jde o výklad pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ a důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, zdejší soud připomíná, že na jeho udělení není právní nárok (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48; ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS, nověji např. rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Smysl humanitárního azylu spočívá v tom, že rozhodující správní orgán má možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž důvody uvedené v § 12 a § 13 zákona o azylu nedopadají.

[15] Stěžovatelka uváděla jako důvod udělení humanitárního azylu zdravotní omezení svého syna [stěžovatele b)]. Ten podle zpráv založených ve spise trpí dětským autismem, příp. Aspergerovým syndromem (přesnější diagnóza bude možná podle dalšího vývoje). Stěžovatelka pak při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla: „*Mému synovi by na Ukrajině určitě nepomohli*.“ Přestože Nejvyšší správní soud soucítí s nelehkou situací stěžovatelky a jejího syna, musí konstatovat, že důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nedopadají na jakoukoli negativní situaci, ve které se žadatelé o její udělení nachází. Instituty azylu a doplňkové ochrany je chráněna pouze nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další situace žadatelů se mohou jevit jako velice závažné. Samotná skutečnost, že stěžovatelé nejsou spokojeni s úrovní zdravotní péče (příp. s kvalitou vzdělávání) na Ukrajině, není zákonným důvodem pro udělení azylu. Azylové právo nezná právo žadatele o mezinárodní ochranu na výběr země, která je tomuto žadateli schopna poskytnout lepší úroveň zdravotní péče, než jeho země původu. Toto negarantují ani mezinárodní závazky České republiky. A byť dětský autismus či Aspergerův syndrom rozhodně nelze srovnávat s běžnými onemocněními – jde skutečně o závažné onemocnění přinášející nejen stěžovatelce, ale také jejich širšímu rodinnému okruhu řadu příkoří, situaci stěžovatelů [resp. stěžovatele b)] nelze na druhou stranu hodnotit ani tak, že by se

jednalo o život ohrožující nemoc, která by udělení humanitárního azylu odůvodňovala. Z obsahu spisu nevyplývá, že by stěžovatelčin syn byl zcela odkázán na péči druhé osoby, resp. že by bez neustálé asistence nebyl schopen relativně samostatně fungovat. Z doložených zpráv naopak vyplývá doporučení zařadit stěžovatele b) do systému speciálního školství, s podporou asistenta pedagoga a individuálním přístupem, a příp. také pedopsychiatrické, eventuálně neurologické vyšetření. Toto obecně je na Ukrajině stěžovatelům dostupné. Lze sice se stěžovatelkou souhlasit v tom, že v České republice by se jejímu synovi s největší pravděpodobností dostalo péče kvalitnější, na druhou stranu nelze přistoupit na její požadavek výběru země, kde by lékařská péče a vzdělávání osob se zdravotním omezením byla obecně kvalitnější (viz výše).

[16] Přestože se městský soud ke zdravotnímu stavu stěžovatelčina syna vyjádřil minimalisticky a autismus, příp. Aspergerův syndrom skutečně nelze označit za pouhou poruchu pozornosti (v tomto ohledu Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou souhlasí), podstatný je obsah správního spisu, na jehož podkladě žalovaný i městský soud vystavěli svá rozhodnutí; tato rozhodnutí pak plně odpovídají citované judikatuře zdejšího soudu.

[17] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení městského soudu. Ten se svým postupem neodchyluje od citované judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na všechny kasační námitky. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[19] Stěžovatelům byl v řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 25. 2. 2020, č. j. 5 Azs 474/2019 - 26, ustanoven zástupce JUDr. Pavel Pohorský. V takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije podle § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovený zástupce učinil ve věci dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu) a podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Za každý tento úkon náleží zástupci odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu), zvýšená o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).

[20] Ustanovený zástupce dále nahlížel dne 6. 3. 2020 do spisu, v souvislosti s tím mu vznikly výdaje. Zdejší soud mu proto přiznal na základě § 13 odst. 1 advokátního tarifu jako náhradu za cestovní výdaje spojené s cestou z Prahy do Brna a zpět, za celkovou vzdálenost 412 km vynásobenou sazbou základní náhrady na 1 km jízdy (4,20 Kč) podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 358/2019 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, při kombinované spotřebě 10 l/100 km dle doloženého technického průkazu užitého vozidla a průměrné ceně benzínu 32 Kč/l (§ 4

pokračování

písm. a) téže vyhlášky] celkem částku 3 048,8 Kč. Náhradu za čas promeškaný jízdou určil soud ve výši 1 000 Kč (2 x 5 půlhodin, každá po 100 Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu). Celková odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce tak představuje částku 10 848,8 Kč (6800 Kč + 3 048,8 Kč + 1000 Kč), zvýšenou o daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % na výslednou částku 13 127 Kč.

[21] Nejvyšší správní soud však nepřiznal ustanovenému zástupci odměnu za samotné studium spisu a čas tímto studiem strávený, přestože i to ustanovený zástupce u zdejšího soudu účtoval. Tuto činnost je třeba považovat za součást úkonu právní služby první porada s klientem, vč. převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu]; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. října 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu